

3

24.157
242 / 353
578

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ

ΛΕΙΟΝ ΕΣΤΙΝ.

Ἡ παρούσα Ἀκολουθία περιλοπόνηται παρά τοῦ αἰοδύμου διδασκάλου κυρίου Βενεδικτου Ἱεροδιακόνου τοῦ ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου, εὐλαβειᾶς ἕνεκα πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, αἰτήσας τῶν τοῦ Πρωτάτου Ἐκκλησιαστικῶν, κατὰ τὴν αὐτῆς

Μετεγγραφή ἐν τῷ Ἀγιωνόμῳ Ὁρει τοῦ Ἁθω.

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

Δι' αὐτῆς

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΚΑΘΑΡΟΥ

τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν

Εἰς κοινὴν ὠφελείαν τῶν ἀπενταχοῦ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΤΥΠΟΙΣ Φ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ ΚΑΙ Κ. ΒΑΦΑ.

(Παρά τῆς ἁγίας Βίβλου ἀριθ. 301).

1854.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ

ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ.

Ἡ παροῦσα Ἀκολουθία περιλοπόνηται παρά τοῦ αἰοδίμου διδασκάλου κυρίου Βενεδίκτου Ἱεροδιακόνου τοῦ ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου, εὐλαβείᾳ τῇ πρὸς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, αἰτήσῃ τῶν τοῦ Πρωτάτου Ἐκκλησιαστικῶν, κατὰ τὸ αὐλή.

Μετεγράφη ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω.

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

Δαπάνη

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. ΣΚΑΘΑΡΟΥ

Τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν.

Εἰς κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,

ΤΥΠΟΙΣ Φ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ ΚΑΙ Κ. ΒΑΦΑ.

(Παρά τῇ δδῶ Βύσση· ἀριθ. 301).

1854.

Ἐμπροσθεν τῆς Ἁγίας ταύτης Βίκονος, ἐξεφωνήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγ. Γαβριὴλ τὸ « Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς κτλ. » Εὐρίσκειται δὲ αὕτη ἡ Θαυματουργὸς Βίκων ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἄβω, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Πρωτάτου.

Μηνὶ Ἰουνίῳ ια΄.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ ἄδειν, τῷ ὄντι πλησίον τῶν Καρεῶν.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ τῆς Θεοτόκου.

Προσόμοια δ' ἤχος δ'. Ἐδωκας σημείωσαι.

Δεῦτε νῦν φιλέορτοι, τῶν Μοναστῶν ἅπας σύλλογος, δεῦτε ἄσμασι μέλψομεν, οἷς ἡμᾶς Ἀρχάγγελος, ἐδίδαξε μέλπειν τῇ ἀγνῇ Παρθένῳ, δεῦτε συμπάλλομεν θερμῶς, αὐτῆς τὰ θεῖα μεγαλουργήματα, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως ἀειμακάριστον, ἐν Ναῷ αὐτῆς σήμερον τοῦ Πρωτάτου γηθόμενοι.

Ἦμνον, ὃν Ἀρχάγγελος, ὁ Γαβριὴλ ὡς Προσίμιον, τοῦ Κοσμά μολπῆς ἤσκητο, κροτοῦντες θεόφρονες, σήμερον εὐχῆως, ὑμνήσωμεν πόθῳ, καὶ εὐλαβείᾳ προσεχῶς, αὐτῆς τὸ μέγα τοῦτο θαυμασίον, ὃ σήμερον ἐτέλεσεν, ἐν τῷ Κελλίῳ τοῦ ἄδοντος, Μοναχῶ ὑπνικῶ γάρ, ὕμνον ξένον ἐμύησε.

Νῦν σὲ μακαρίζομεν, ἀειμακάριστε Δέσποινα, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν σου, Βίκονα τὴν πάντιμον, Φιλάκισαν Ὄρους, πρὸς ἣν μορεφῆ ξένη, ὁ Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, ἄφνω ἐπέστη καὶ ἐμελώδησε, τὸ Ἄξιον ἐστὶν ὑμνεῖν, καὶ μακαρίζεσαι Ἀχραντε, μεθ' οὗ πάντες ὑμνοῦμέν σε, τὴν μητέρα τοῦ Κτίσαντος.

Δόξα καὶ νῦν ἤχος α΄.

Εὐφράνθητε σήμερον, πληθὺς τοῦ Ὄρους Μοναστῶν καὶ μιγάδων, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμενοι. Εὐχαριστήρια τῇ Παρθένῳ προσάδοντες. Ἴδου γάρ τῇ προμηθείᾳ αὐτῆς, δι' Ἀγγέλου παρουσίας τὸν Ἀγγελικὸν ἡμῖν ὕμνον ἐμυσταγόγησεν. Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν καὶ γεραίρειν αὐτήν, ὡς Μητέρα ὑπάρχουσα, τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ Ἀγιωτέραν ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσαν καὶ σώζουσαν ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχ. ἤχος β'. οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ἄξιον ἀληθῶς ὑπάρχει Θεοτόκε, αἰεὶ Σὲ μακαρίζειν, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα, σώζουσας τοὺς τιμῶντάς σε.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εἰκὼν πανευκλεῆς ἔφερε τῆς τοῦ Πρωτάτου, Μητρὸς τοῦ Θεοῦ λόγου, σκέποις ἡμᾶς φρουροῦσα, ἀπὸ παντοίων θλίψεων.

Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι.

Ἄγγελος Γαβριήλ, ἐξ οὐρανοῦ φοιτήσας, πρὸ τῆς σεπτῆς εἰκόνας, ὕμνον τὸν τῶν Ἀγγέλων, Ἄγνή σοὶ ἐμελούργησε.

Δόξα καὶ νῦν ὁμοιον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, χάριτι σῆς εἰκόνας, ἀπὸ παντοίας βλάβης, σοὺς δούλους διαφυλάττε.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἔσπερινῷ, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,

Ἰστώμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν στιχ. προσόμοια.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ Θεὸς ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθείς ἠδύοκῆσε, τὸν ὕμνον σου νῦν Ἄγνή προσιμιάσασθαι. Διόπερ τὸν Γαβριήλ, πρὸς Μοναχὸν ἐν ὁμοίῳ τῷ σχήματι, ἀπέστειλεν ὕμνους σοὺς, τοῦ ἐκδιδάξαι, ὃς πρὶν ἀνεβόα σοι. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ Κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασίων Ἄγνή! τοῦ Ἰψίστου Μήτηρ, ἀνεδείχθης Δέσποινα· καὶ ἦδη ἐξ οὐρανοῦ τῆ προμηθεία σου, ἐστάλη ξένη μορφή, ὕμνον τὸν σὸν τοῦ διδάξαι Πανάμωμε, Ἄρχάγγελος Γαβριήλ, τελειωτέρας· ὡς πρὶν ἀνεβόα σοι. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ Κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζομεν πρόνοιαν Θεομητορ κόρη, ἡμᾶς γὰρ ἐδίδαξας, προσιμία θαυμαστά, ὡς ἀληθῶς ὕμνου σοῦ, τοῦ θείου νῦν Γαβριήλ, τῆ παρουσίᾳ τῆ ξένη πανάμωμε, προσπίπτοντες οὖν πιστῶς, σοὶ ἐκβοῶμεν, σὺν τούτῳ κραυγάζοντες. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ Κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Γαβριήλ ὁ λαμπρὸς, μοναχοῦ ἐν σχήματι, ὠράθη τῷ Μοναχῷ, κέλλη ἐμμέναντι, ἀρξάμενος θαυμασῶς, προσιμιάζειν σὸν ὕμνον Πανάμωμε ἐχάραξε δὲ εὐθὺς, ἐπὶ πλακὸς τῆ χειρὶ τὰ ἀδόμηνα, ἅμα δ' ἀφανὴς ἐκ τούτου, γεγονῶς εἰς ἐκπλήξιν, τὸν Μονάζοντα ἤγε, τοῦ δοξάζειν σε Πανύμνητε.

Δόξα καὶ νῦν ἤχος δ'.

Ἐπρεπε τῷ Ὄρει τῷδε τοῦ Ἄθωνος, σὲ προστάτιν αὐχοῦντι Θεομητορ, ὕμνους τοὺς σοὺς Κόρη πανύμνητε, τὸν Ἀρχάγγελον πρῶτιστα, τούτους ἐν αὐτῷ ἐξυμνήσασθαι, κἄντεῦθεν εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης διαδραμεῖν, πρὸς συνασπισμὸν ἁσμάτων Θεομητορικῶν. Διὸ βοῶμεν σοὶ Θεοτόκε ὑπερένδοξε, τὸν σὸν Υἱὸν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Τὸ φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκείμ. τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐξήλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρᾶν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ (ἔδου γὰρ ὁ Ἥλιος)· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. Καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ Γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον, καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν. Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς· καὶ εἶπεν. Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ Πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῆ ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου

ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ Λίβα, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάττω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὐ ἂν πορευθῆς. Καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα, ὅσα ἐλάλησά σοι· καὶ ἐξηγήθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος. Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ· καὶ αὐτὴ ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτερᾶς, τῆς θλεπούσης κατὰ Ἀνατολάς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται· καὶ οὐδεὶς οὐμὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς. Καὶ ἔσται κεκλεισμένη, διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος, κάθητε ἐπ' αὐτῆς τοῦ φαγεῖν ἄρτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἑλάμ, τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου. Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἴκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἡ σοφία ὑποδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπήρξε στύλος ἐπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον· καὶ ἤτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς Τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπικρατῆρα λέγουσα. Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεῖσι φρενῶν εἶπεν· Ἔλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύγεις ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακὸς λή-

ψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμῆσεται ἑαυτὸν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεὶ μὴ ὀλοῦνται αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακὸς ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίαν, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις. Τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τοῦτο γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

εἰς τὴν λιτὴν, ἰδίῳ. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς.

Ἦχος α΄.

Ἀγῶνα καλὸν ἠγωνίσω, καὶ δρόμον τετέλεκα τοῦ μαρτυρίου σου, μάρτυς Παντελεῆμον. Διὸ ἐν ὑψίστοις μετ' Ἀγγέλων χορευεῖς, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰλησῶς τὰ ἄνω βασίλεια, ἀλλὰ πρέσβευε ἱατρὲ παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

εἶτα τῆς ἑορτῆς Ἦχος α΄.

Παρθενικὴ πανυγῆρις σήμερον Ἀδελφοί. Σμικρᾶτω ὁ Ἄθως, χορευέτω ἡ Ἐκκλησία, συνεκάλεσε γὰρ ἡμᾶς ἡ ἁγία Θεοτόκος, τῇ ἐτησίῳ πανυγῆρι, τῶν ξένων ὕμνων αὐτῆς, Γαβριὴλ τοῦ Ἀρχαγγέλου ἡμᾶς ἐκδιδάξαντος, ξενοτρόπως τοῦ θεοῦ ὕμνου αὐτῆς τὰ προίμια. Οὕτω γὰρ φανεῖς τῷ Μοναχῷ ἐν ὁμοίῳ τῷ σχήματι, τὴν Θεοτόκον ἐμεγάλυνεν, ὡς τὸν ἐπὶ τῶν Χερουβίμ μετὰ σώματος Βαστάσασαν. Ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν Οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χερουβίμ ἐνδοξότερα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα, ἡ δι' ὑπεράλλουσα καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον γεγεννημένη, Μονηδρίῳ τῷ αὐτῆς, σήμερον ὑπὸ Ἀγγέλου μεγαλύνεται, φῶδαῖς, καὶ διὰ αὐτοῦ πληροῦται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς, ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν, σήμερον ξενήκουστον ᾠδὴν, δι' Ἀρχαγγέλου εἰς ἡμᾶς παραδίδωσιν· ἦν ἀσωμάτων Δυνάμεις, ἀκαταπαύστως δοξάζουσι. Καὶ ἡμεῖς μακαρίζομεν, ὡς Θεοτόκον ἀληθῶς τὴν ἀειμακαρίστον, καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Ἄσατε λαοί, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἄσατε, σήμερον γὰρ ὁ Ἀρχάγγελος ᾠδὴν καινὴν, τῆς Παναχράντου Παρθένου, εἰς Μοναχὸν μονοθέντα, ξένη μορφή ἐμελωδῆσεν, ἦν καὶ γεραιρεῖν ἀδιαλείπτως, ἐποφείλομεν πάντες, προστάτιν ἡμῶν ὑπάρχουσαν.

Εἰς τὸν στίχ. στιχ. προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαμάτων.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων τὸν προεξάρχοντα, σοὶ Γαβριὴλ τὸν Θεῖον, ὁ Θεὸς πρὶν Παρθένη, ἀπέστειλε κομίσαι Κόρη τῆς σῆς, ἀνεκφράστου Συλλήψεως, τὰ Εὐαγγέλια· καὶ νῦν δὲ ὕμνου τοῦ σοῦ, ἐκιδιδάξαι τὰ προοίμια.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Τίς ἂν ἀξίως Παρθένη ἐκδιηγῆσαιτο, τὸ ξένον τοῦτο θαῦμα, τὸ εἰς δόξαν σὴν Κόρη; καὶ προοιμιάσας ὕμνον τὸν σὸν, θαυμαστοῖς ἐγκωμίοις σου, ὤφθη ἐν σχήματι Ἀγγέλου νῦν Μοναχοῦ, οὕτως ἄδειν λέγων ἅπαντα.

Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Σὲ μακαρίζειν Παρθένη, ἐστὶν ἐπάξιον, ὡς ἀληθῶς ὁ θεὸς Γαβριὴλ ἐμελωδῆ, ἀγνήν τὴν Θεοτόκον τὴν ἐς ἄει, μακαριστὴν καὶ πανάμωμον, ὄντως Μητέρα οὐσάν σε τοῦ Θεοῦ, ἦν ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος δ'.

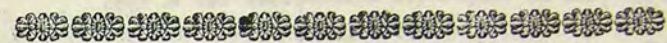
Ἦμνον ὃν οὐκ ἔγνω, ἤκουσε νῦν ὁ Μονάζων· ἐλάλει γὰρ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀρχάγγελος, τοῦ ὕμνου σου Κόρη προοίμια. Ὅθεν εἰκότως θαυμάζων ὁ Μοναχός, ἠρώτα ταῦτα παραδοῦναι καὶ

ἐν γραφῇ. Διὸ ἐν πλακί τῇ χειρὶ χαράξας, καὶ ἐξ αὐτοῦ γεγονῶς ἀφανῆς, εἰς Θάμβος αὐτὸν ἐξήγειρε, καὶ ἀνυμνεῖν σε ἄει, τὴν Θεοτόκον παρεσκευάσεν.

Ἀπολιτίκιον ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρων ἀθροίσθητε, πᾶσα τοῦ Ἄθω πληθὺς, πιστῶς ἐορτάζοντες, σήμερον χαίροντες, καὶ φαιδρῶς ἀλαλάζοντες, πάντες ἐν εὐφροσύνῃ, τοῦ Θεοῦ γὰρ ἡ Μήτηρ, νῦν παρὰ τοῦ Ἀγγέλου, παραδόξως ὑμνεῖται, διὸ ὡς Θεοτόκον ἄει, ταύτην δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Ὄρθρον τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ ἀνωτέρω τροπάριον.

Εἰς τὴν α' στιχ. κά. Ἦχος α'.

Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Ἡ ἅπασα πληθὺς, τῶν τοῦ Ἄθω Πατέρων, ἠθροίσθη· νῦν φαιδρῶς, τοῦ ὕμνησάι σου Κόρη, τὴν ἔνδοξον πανήγυριν, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ γὰρ σήμερον, ὁ Ἀρχηγός τῶν Ἀγγέλων, τὰ προοίμια, ὕμνου τοῦ σοῦ παραδόξως, ἡμῖν διετρᾶνωσε.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἰς τὴν β' στιχ. κά. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη ἰωσίφ.

Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, πρὶν ἀπεστάλη σοι Ἀγνή, εὐαγγελίσασθαι τὴν σὴν, ἄσπορον Σύλληψιν φρικτὴν, αὐτὸς καὶ ἦδη ἐν σχήματι προσεφάνη, Μονάζοντος σαφῶς, διδάξαι ὕμνον τὸν σὸν, καὶ τοῦτον θαυμαστώς, ἀ ἐχάραξε· καὶ διὰ τοῦτο ἅπαντες τοῦ Ἄθω, οἱ Μονασταὶ καὶ μιγάδες, βοῶμεν χαῖρε, ἦν ἀνυμνοῦσι, τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. κά. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Ἄθω νῦν ἅπασα, πληθὺς ἀγάλλεται, πανηγυρίζουσα λαμ-

πρὸν πανήγυριν, τὴν Θεοτόκον ἀληθῶς, μαθοῦσα σὲ μακαρίζειν, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ Ἄγνην Παναμώμητον, ἄχραντον Μητέρα τε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πέλουσαν, διὸ σὺν Γαβριὴλ σοὶ βοῶμεν· χαῖρε ἢ κεχαριτωμένη.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγγελίας σου, ὁ Γαβριὴλ δεικνύς ἡμῖν ἐβόα νῦν μελωδῶν σοι, ὕμνου σου προοίμια, θαυμαστά πανεξαίρετα, ταῦτα καὶ ἐχάραξε, τῇ πλακί παραδόξως τε, εὐθύς δὲ ἀφανῆς ἐγένονε· ἔθεν ὑμᾶς ἄμφω τιμῶμεν.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ. ἤχου.

Τὸ προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνοματός σου ἐν πᾶσι γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστάσα Μαριάμ.

Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Ἐλεῆσον με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου. . .

Εὐαγγελίστατο ὁ Γαβριὴλ, τῇ κεχαριτωμένη πρότερον χαῖρε ἀνύμφευτε Κόρη καὶ ἀπειρόγαμε. Νῦν δὲ ὄραθεις, ἐν ξένη τῇ μορφῇ, Μονάζοντι ᾧδᾶς, ἐφθέξατο καινάς. Τότε Εὐαγγέλια ἔφη σοι Ἄγνη, ἡνὲν ἐξύμνησέ σε θαυμαστῶς ὡς Παναμώμητον, καὶ τέξασα Κόρη τὸν Κύριον.

Οἱ Κανόνες, εἰ βούλει, ὁ β'. Κανὼν τῆς Κοιμήσεως εἰς ς'.

καὶ ὁ παρὼν εἰς ἡ. εἶδὲ μὴ ὁ παρὼν εἰς ιδ'.

Ἦδὲ α. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὁ Ἄθως ὅς κέκληται, Ἅγιον Ὄρος πανάχραντε, Ἄγνη ὡς προείρηκας, νῦν ἐορτάζει φαιδρῶς, σὲ τὸ Ἅγιον, τῷ ὄντι Ὄρος οὖσαν, καὶ θείαν πανήγυριν, ἄγει σοι σήμερον.

Τοῖς θείοις αἰέποτε, ὁ Γαβριὴλ μυστηρίους τε, τοῖς σοῖς κατ' ἐξαίρετον, ὑπηρετεῖ θαυμαστῶς, ᾧ Πανάχραντε, διὸ καὶ νῦν Παρθένε, σοῦ ὕμνου γηθόμενος, ἄδει προοίμια.

Ἄει Παναμώμητε, οὐ διαλείπεις τοῖς δούλοις σου, τελεῖν πανεξαίρετα, θαύματα Μητερ Ἄγνη, καὶ ἐν ἅπασι, καιροῖς εὐεργεσίας, προχέειν Πανάχραντε, ὡς εὐεργέτις ἡμῶν.

Πῶς εἶπω τὸ μέγιστον, ἐκτελεσθὲν σοι θαυμάσιον, πλησίον Ἀρχαγγέλε, Σαήτης τῆς τῶν Καρεῶν, ὅς ἐδίδαξας, ἡμᾶς σὴ παρουσία, ᾧδὴν τὴν ἐπάξιον τῇ Θεομήτορι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἦδὲ γ'. τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Ἐπέστη καιρὸς τοῦ ἀθροισθῆναι, Πατέρας τοὺς ἅπαντας Ναῶ, τῷ τοῦ Πρωτάτου πάνυχον, ἐπιτελέσαι αἰνεῖν, τότε τοὺς θείους ὕμνους σου, ἄδει Ἄγνη ὁ Ἀρχάγγελος·

Συνῆλθε τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ Γέρον, τινὸς ὑπηκόου Μοναχοῦ, καὶ τούτῳ μόνῳ μείναντι, ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος, ᾧσθη ὁμοίῳ σχήματι, προοιμιάζων τὸν ὕμνον σου.

Προσθήκην ἐποίησε σοὶ τῷ ὕμνῳ, καὶ οἷον προοίμιον Ἄγνη, τοῦ οὐπερ προεξύμνησε, Κοσμάς ὁ θεῖος λάτρις σου, λέγων, ὡς οὕτως εἴθισται, αὐτοῖς προλέγειν τοῦ ὕμνου σου.

Ἐ τῶν θαυμασίων σου τῶν ξένων! Ἀρχάγγελε θεῖε Γαβριὴλ, πῶς Μοναχοῦ τῷ σχήματι, τοὺς ὕμνους ἐμελώδησας, τῆς Θεοτόκου σήμερον, καὶ ὡς ἐχρὴν ἐμεγάλυνας.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους. . .

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη Μοναχός, τοῦ Ἀγγέλου τῇ ᾧδῃ, ξένος ἄδοντας αὐτήν, πρὸ τοῦ σοῦ ὕμνου ᾧ Ἄγνη, φανέντος τοῦτο ἐν σχήματι παρομοίῳ· εἶπει δὲ ὁ Μοναχός, γραφῆναι ἦται αὐτήν, εἰς πλάκα τῇ χειρὶ ξένος ἐχάραξε, καὶ ἀφανῆς ἐγένετο. Ἐντεῦθεν διεκπρῦχθη τοῖς πᾶσιν, ὁ ὕμνος οὗτος, τοῦ Θεοτόκου, σὲ δοξάζειν πανάμωμε.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Ἦδὲ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἄξιον προέλεγεν ὡς ἀληθῶς, ἐστὶ μακαρίζεις σε Πάναγνε, τὴν Θεοτόκον, τὴν αἰεὶ μακαριστήν, καὶ ὄντως παναμώμητον, καὶ Θεοῦ Μητέρα πανάχραντον.

Τὴν προοιμιάζουσαν ταύτην ᾠδὴν, θεῖου Γαβριήλ ξένως ἄδοντος, ἐξεθαμβεῖτο, ὁ ἀκούων Μοναχός, ἐπεὶ δὲ ἐπυνθάνετο, οὕτως ἄδειν ἔφη εἰώθαμεν.

Λέγειν καὶ προέτρεπεν οὕτως αὐτὸν, ταῦτα Γαβριήλ τὰ προοίμια, εἶθ' οὕτως ἄδειν, ὕμνον θεῖον τοῦ Κοσμᾶ, καὶ πάντας ἐκδιδάσασθαι, ταῦτα θεῖος ἔφη Ἀρχάγγελος.

Ἐπειπερ ἠτήσατο ὁ Μοναχός, θεῖε Γαβριήλ οὐπερ ἤκουσεν ὕμνους γραφῆναι, σὺ ἐχάραξας εὐθύς, ἐπὶ πλακὸς Ἀρχάγγελε. Δόξα τῇ ἀρρήτῳ δυνάμει σου.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον. . .

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστη ὁ ἄνθρωπος, τοῖς ξένοις θαυμασίους τε, ὅτε ξένως εἶδε χαραχθῆναι, πλάκα καὶ αἴφνης τὸν προσκαλοῦντα αὐτῷ, ἅμα γεγονότα ἀφανῆ Γαβριήλ τὸν ἔνδοξον, καὶ σεπτὸν Ἀρχιστράτηγον.

Ὁ Γέρον ὡς ἔωθεν, κέλλη αὐτοῦ ὑπέστρεψε, καὶ ταῦτα ὡς ἤκουσε τὰ ξένα, πλάκα τε εἶδε κεχαραγμένην χειρὶ, ἀραντες εὐθύς σὺν μαθητῇ, ταύτην προσεκόμισαν, τοῖς τοῦ Ὄρους ἐξάρχουσι:

Διέκπυστα γέγονε, καὶ πᾶσι διαβόητα, ταῦτα τὰ θαυμάσια Παρθένε, πλάκα ἐπέπερ, τῇ Βασιλίδι εὐθύς, Πόλεων ἀπέστειλαν φαιδρώς, οἱ τοῦ Ὄρους, πρόκριτοι, τοῦ δοξάζειν σε ἅπαντας.

Συνέδραμον ἅπαντες, εἰς πενιχρὸν Μονῆριον, ᾧ τὸ ξένον θαῦμα ἐγεγόνει, καὶ σὴν εἰκόνα ἐφ' ἧς ἐψάλλη ᾠδῇ, Ἀγνὴ προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, πανψηφεῖ συνέθετο, τῷ Προτάτῳ φυλάττεσθαι.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ. . .

Ἀρρήτῳ πάντες συνέρρευσαν, χαρᾶ καὶ εὐφροσύνη κομίσασθαι, σεπτὴν εἰκόνα σου, οἱ Ἱερεῖς καὶ Μονάζοντες, καὶ πᾶσα ἡ τοῦ Ὄρους πληθὺς Πανάχραντε.

Τὴν θεῖαν ταύτην εἰκόνα σου, σὺν πάσῃ εὐλαβείᾳ κατέχοντες, πατέρες ἅπαντες, ὕμνοις κροτοῦντες καὶ ἄσμασιν, εἰσήγαγον τῷ θεῷ Ναῶ σου Πάναγνε.

Παρθένε στάσιν πανύχιον, ἐτέλεσαν Σὲ πόθῳ γεραίροντες, καὶ τὸν Ἀρχάγγελον, ὕμνον τὸν σὺν ἀπαργείλαντα, καὶ νῦν ἡμεῖς ὡσαύτως ἄμφω γεραίρομεν.

Πατέρες θεῖοι ἐν ἄσμασι, μετὰ Μυσταγωγίαν ἐπάραντες, θεῖαν εἰκόνα σου, ἔνδον Ναοῦ εἰς τὰ ἄδυτα σὺν πλείστη εὐλαβείᾳ ἀφωσιώσαντο.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Καντάκιον ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, ἅπας ὁ Ἄθως, ὅτι ὕμνους δεδεκται, ὑπὸ Ἀγγέλου θαυμαστώς, Σοῦ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν πᾶσα κτίσις γεραίρει δοξάζουσα.

Ὁ Οἶκος.

Νῦν εὐφραίνεσθω ἡ πληθὺς Πατέρων τῶν τοῦ Ἄθω, ἰδοὺ γὰρ τῆς Παρθένου, ὁ Γαβριήλ νῦν ἄδει, ὕμνου προοίμια τοῦ πρὶν, ὄνπερ θαυμασίως ἐμελεψόδησεν αὐτῇ, Κοσμᾶς ὁ θεῖος ὕμνωδός, ὃς ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς ἔλεγε, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον, καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Καὶ τούτῳ ἐπέταττεν, οὕτω προοιμιάζειν τοὺς πάντας τοὺς ὕμνους σου. Καὶ ταῦτα χαράξας τῇ χειρὶ ἐπὶ πλακός, γέγονεν αἴφνης ἀφανής· ὁ δὲ Μοναχός ἐκπληττόμενος ἀνύμνει ὡς ἐδιδάχθη ἀγνὴν Θεομήτορα. Ἦν πᾶσα κτίσις γεραίρει δοξάζουσα.

Τῷ αὐτῷ Μηνί εἶ.

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἐν τῷ Ἄδειν.

- » Ἦσεις Γαβριήλ πρὶν τὸ χαῖρε τῇ Κόρῃ,
- » Ἄδεις δὲ καὶ νῦν, ἄξιον σὲ ὑμνέειν.
- » Πρώτῃ τε καὶ δεκάτῃ Ναός σεπτὸς Μητρὸς Θεοῦ,
- » ὁ ἐν Ἄδειν δέξατο ἱερὸν Γαβριήλ.

Ἰπόμνημα περὶ τοῦ θαύματος τοῦ γενομένου
ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἐν τῷ Ἀ-
γίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω, ἦτοι περὶ τοῦ Ἀρ-
χαγγελικοῦ ὕμνου, τοῦ

ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ.

Κατὰ τὴν Σκητὴν τοῦ Πρωτάτου, τὴν εὐρισκομένην εἰς
τὰς Καρεάς, ἐκεῖ πλησίον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τοῦ Παντοκράτορος, εἶναι λάκος μεγάλος, ὅστις ἔχει κελλίᾳ
διάφορα. Εἰς ἓνα γοῦν τῶν κελτίων τούτων, ἐπ' ὀνόματι τι-
μώμενον τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Κοιμήσεως, ἑκατοῖκει ἓνας
Ἱερομόναχος γέρων καὶ ἐνάρετος μετὰ ἄλλου ὑποτακτικοῦ.
Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ουνήθεια νὰ γίνεταί ἀγρυπνία κάθε Κυριακὴν
εἰς τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ Πρωτάτου Σκητίν, κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐνὸς
Σαββάτου, θέλωντας νὰ ὑπάγῃ ὁ προῤῥηθεὶς γέρωντας εἰς
τὴν ἀγρυπνίαν, λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ. Τέκνον ἐγὼ μὲν ὑπάγω
διὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἀγρυπνίαν, ὡς σύνηθες· σὺ δὲ μείνον εἰς
τὸ κελλίον, καὶ ὡς δύνασαι, ἀνάγνωθι τὴν Ἀκολουθίαν σου
καὶ οὕτως ἀπῆλθεν. Ἄφου δὲ ἡ ἐσπέρα παρῆλθεν, ἰδοὺ κρούει
τις τὴν θύραν τοῦ κελτίου, ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔδραμε καὶ τὴν ἀνοι-
ξε, καὶ βλέπει, ὅτι ἦτον ξένος μοναχὸς, ἀγνώριστος εἰς αὐτόν·
ὅστις εἰσελθὼν, ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐν
τῇ ὥρᾳ δὲ τοῦ ὄρθρου, ἀναστάντες, ἔψαλλον καὶ οἱ δύο τὴν
ἀκολουθίαν· ὅταν δὲ ἦλθον εἰς τὴν τιμιωτέραν, ὁ μὲν ἐντόπιος
μοναχὸς, ἔψαλλε μόνον, τὴν τιμιωτέραν τῶν χερουβίμ, καὶ
καθ' ἑξῆς ὡς τέλος· τὸν συνῆθη δηλ. καὶ παλαιὸν ὕμνον τοῦ
Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ, ὁ δὲ ξένος ἐκεῖνος μοναχὸς, κά-
μνωντας ἄλλην ἀρχὴν τοῦ ὕμνου, ἔψαλλεν οὕτως. «Ἄξιον ἰστὶν
ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σὲ τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον,
καὶ παναμώμητον, καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν»· εἶτα ἐσύναψε
καὶ τὴν τιμιωτέραν μέχρι τέλους. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ ἐντό-
πιος Μοναχὸς, ἐθαύμασε, καὶ λέγει πρὸς τὸν φαινόμενον ξένον.
Ἡμεῖς μόνον ψάλλομεν «τὴν τιμιωτέραν»· τὸ δὲ «Ἄξιον

ἰστὶν», οὐδέ ποτε ἠκούσαμεν, οὔτε ἡμεῖς, οὔτε οἱ πρωτίτεροι ἀπὸ
ἡμᾶς. Ἀλλὰ παρακαλῶ σε, ποίησον ἀγάπην, καὶ γράψον καὶ
εἰς ἐμένα τὸν ὕμνον τοῦτον, διὰ νὰ ψάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν
Θεοτόκον· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, φέρε μοι, τοῦ λέγει, μελάνι, καὶ
χαρτὶ διὰ νὰ τὸ γράψω. Ὁ ἐντόπιος, δὲν ἔχω, τοῦ λέγει, οὔτε
μελάνι, οὔτε χαρτὶ. Καὶ ὁ φαινόμενος ξένος, φέρε μοι, τοῦ
εἶπε, μίαν πλάκα. Ὁ δὲ Μοναχὸς δραμὼν, εὔρε πλάκα, καὶ
τοῦ τὴν ἔφερε. Λαβὼν δὲ ταύτην ὁ ξένος, ἔγραψεν ἐπάνω εἰς
αὐτὴν μὲ τὸν ἑαυτοῦ δάκτυλον τὸν ῥηθέντα ὕμνον, τὸ, Ἄξιον
ἐστί. Καί, ὦ τοῦ θαύματος! τὸσον βαθῶς ἐχαράχθησαν τὰ
γράμματα ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν πλάκα, ὡσάν νὰ ἐγράφησαν
ἐπάνω εἰς πηλὸν ἀπαλώτατον. Εἶτα λέγει τῷ ἀδελφῷ ἀπὸ
τῆς σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, οὕτω νὰ ψάλλετε καὶ ἐσεῖς, καὶ
ἅλοι οἱ ὀρθόδοξοι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔγινεν ἄφαντος· ἦτον γὰρ
Ἄγιος Ἄγγελος, ἀπεσταλμένος ὑπὸ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ
τὸν Ἀγγελικὸν ὕμνον τοῦτον, καὶ τῇ Μητρί τοῦ Θεοῦ πρεπω-
δέστατον· μᾶλλον δὲ, ἦτον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὡς ῥηθή-
σεται ὀπισθεν. Ἄφ' οὗ δὲ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν ὁ γέρων-
τας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κελλίον, ἀρχίζει ὁ ὑποτακτικὸς αὐτοῦ
νὰ ψάλλῃ τὸ, Ἄξιον ἐστί, καθὼς ὁ Ἄγγελος αὐτοῦ ἐπαρήγγειλε
καὶ ἀκολούθως δείχνει εἰς τὸν γέροντά του καὶ τὴν ῥηθεῖσαν
πλάκα μὲ τὰ Ἀγγελοχάρακτα γράμματα· ὁ δὲ ταῦτα ἀκού-
σας, καὶ ἰδὼν, ἔμεινεν ἐστατικὸς διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον.
Καὶ λοιπὸν λαβόντες καὶ αἱ δύο τὴν Ἀγγελοχάρακτον ἐκεί-
νην, ἀπῆλθον εἰς τὸ Πρωτάτον· καὶ δεῖξαντες αὐτὴν εἰς τε τὸν
πρῶτον τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς γέροντας τῆς
Κοινῆς συνάξεως, ἐδιηγήθησαν εἰς αὐτοὺς ἅπαντα τὰ γενομένα·
οἱ δὲ δοξάσαντες ὁμοφώνως τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστήσαντες τὴν
Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, εὐθὺς ἀπέ-
στειλαν τὴν πλάκα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τε τὸν
Πατριάρχην, καὶ τὸν Βασιλέα, σημειώσαντες εἰς αὐτοὺς διὰ
γραμμᾶτων ἅπασαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιοῦτου τερατουργήμα-
τος. Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερα, ὁ μὲν Ἀγγελικὸς αὐτὸς ὕμνος

διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ τὴν ψάλληται εἰς τὴν Θεομήτορα, ἀπὸ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ δὲ Ἁγία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κελλίου ἐκεῖνου, ἐν ᾧ τὸ τοιοῦτον γέγονε θαῦμα, μετεφέρθη ἀπὸ τοῦ Πατέρος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου· καὶ εἰς αὐτὴν εὐρίσκεται ἕως τῆς σήμερον, ἐνθρονισμένη ἐπάνω τοῦ Ἱεροῦ Συνθρόνου, ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Βήματος, ἐπειδὴ καὶ ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης ταύτης ἐψάλλθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ὁ ὕμνος οὗτος. Τὸ δὲ Κελλίον ἐκεῖνο, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ὀνομάζεται Ἄξιόν ἐστι. Καὶ ὁ λάκκος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ Κελλίον εὐρίσκεται, ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλων ἕως τὴν σήμερον, Ἄδειν· ὅ ἐστι ψάλλειν, διὰ τὸ τὴν ἐψάλλθη πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ Ἀγγελικὸς, καὶ Θεομητροπρεπὴς οὗτος ὕμνος.

Ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο εἶναι πολλὰ παλαιόν. Καὶ ὅτι ὁ Ἁγὸς ἄγγελος ὅπου ἐφάνη, ἦτον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναιοῖς γεγραμμένον, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἰουίου μηνός, οὕτω. « Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ ἐν τῷ Ἄδειν. Ἐπειδὴ γὰρ, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τοῦ Ἰουίου ἠκολούθησε τὸ τοιοῦτον θαύμασιον· τούτου χάριν οἱ τότε πατέρες, ἐτέλουν σύναξιν, καὶ λειτουργίαν κατ' ἐνιαυτὸν, εἰς τὸν ῥηθέντα λάκκον, τὸν ἐπονομαζόμενον, Ἄδειν εἰς μνήμην τοῦ θαύματος, τιμῶντες, καὶ δοξάζοντες τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριήλ· ὅστις, καθὼς ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐστάθη ὁ ἔνθεος ὑμνολόγος τῆς Θεοτόκου, καὶ τροφεὺς καὶ διακονιτὴς, καὶ χαροποιὸς αὐτῆς Εὐαγγελιστὴς· οὕτως ὑπερέτησε καὶ εἰς τὸ τὴν ἀποκαλύψῃ τὸν ὄντως Θεομητρορικὸν τοῦτον ὕμνον, ὡς αὐτῷ μόνῳ κατὰ πάντα πρεπούσης τῆς τοιαύτης διακονίας.

Καὶ πάλαι μὲν ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων Θεὸς, ἔδωκε τὰς δέκα ἐντολάς, εἰς τοὺς Ἑβραίους, γεγραμμένας μετὰ τὸν ἑαυτοῦ δάκτυλον, ἐπάνω εἰς τὰς δύο λιθίνας πλάκας. Τώρα δὲ ὁ Ἁρχὼν τῶν τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλων, ἔδωκεν εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους,

τὸν πλέον γλυκύτερον, καὶ ἐρασμιώτερον ὕμνον τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, γεγραμμένον εἰς λιθίνην πλάκα, μετὰ τὸν Ἀρχαγγελικὸν αὐτοῦ δάκτυλον.

Βλέπε δὲ καὶ πῶς ἐπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ θείου Γαβριήλ, ὅπου εἶπεν, ὅτι τὴν ψάλλωσι τὸν ὕμνον τοῦτον ὅλοι οἱ ὀρθοδόξοι· διατὶ τὸσον κοινός, καὶ τὸσον ποθεινός ἐγένετο ὁ Ἀγγελισθεις οὗτος ὕμνος εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, ὥστε ὅπου, καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδάκια τῶν Χριστιανῶν, ἠξέυρουν καὶ τὸν ψάλλον μεγαλοφῶνως τὴν σήμερον, μετὰ μεγάλην χαρὰν τῆς καρδίας των, εἰς δόξαν τῆς Θεοτόκου. Ἡς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις ἀξιωθῆσθαι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν. (α)

Τὸ παρὸν θαῦμα ἐγένετο ἐπὶ τῆς Βασιλείας Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν αὐταδέλφων, τῶν καὶ Προφυρογενήτων καλουμένων, υἱῶν Ῥομανοῦ τοῦ Νέου ἐν ἔτει σωτηρίου, 980. Νικολάου δὲ τοῦ χρυσοῦργου Πατριαρχοῦντος, ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ς υ φ.

Ῥδὴ ζ. οὐκ ἐλάτρευσαν.

Πανεξαίρετον τιμὴν προσαπενείμαντο, πατέρες ἅπαντες, οἱ πρὶν καθὰ καὶ οἱ νῦν, εἰκὼν τῆς θεῆς σου, ταυτὴ Πανάμωμε, δικαιοτάτα· τιμῆς καὶ γὰρ ἠξίωται, ὅτι πλείστης Παραδόξως Πλείστης χάριτος, ἠξίωται ἡ θεῆς σου εἰκὼν Πανάμωμε, καὶ γὰρ σαφῶς πρὸς αὐτὴν, σοῦ ὕμνου προσίμια, πρῶτον ἐλέλεκτο, τῇ παρουσίᾳ σου. Διὸ καταχρέος νῦν, ταύτην πόθω προσκυνούμεν.

(α) Ὡστε, τέσσαρας ὕμνους ἔχομεν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ, ὑπὸ Ἀγγέλων ὑμνησθέντας τὸ πρῶτον. Τὸ, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ. Τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος, Σαβδαὼθ· καὶ τὸ, Τρισάγιον· ἦτοι τὸ, Ἅγιος, ὁ Θεὸς, Ἅγιος Ἰσχυρὸς, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἐνὰ δὲ εἰς τὴν Θεοτόκον, τὸν παρόντα. Ὅσοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τῆς Ἁγίας εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ἐξεφωνήθη ὁ ὕμνος, τοῦ, Ἄξιόν ἐστι, οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν.

Οὐ λατρεύομεν, εἰκόνι σου Πανάχραντε, ὡς διαβάλλουσιν, ἡμᾶς ἀλλὰ σχετικῶς, τιμῶμεν Πανάχραντε, ταύτην χαίροντες, ἀσπαζόμεθα, τιμητικῶς οἱ δοῦλοι σου, νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺν σοὶ Πάναγνε, οὐ λείπομεν γεραίροντες, καὶ τὸν λαμπρὸν Γαβριήλ, ἡμᾶς ἐκδιδάξαντα, ἤδη τοὺς ὕμνου σου, ὅς καὶ πρότερον, σοὶ προσφονῶν ἐκραύγαζε, χαῖρε κεχαριτωμένη.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥδὴ ή. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ . . .

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῷ σεπτῷ σου, Ναῶ τῷδε Θεοτόκε ἐκμιμούμενοι, ἐν τοῖς θαυμασίοις σου, οἷς τελεῖ ὁ Κύριος, εἰς δόξαν σου Πανάχραντε, ἄδοντες ψάλλομεν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς Αἰῶνας.

Οντως εὐκλεῆς, ὅς ἤξιώθη τῶν θείων ἀκηκοῖναι ἐγκωμίων σου, δι' Ἀγγέλου Πάναγνε, Κόρη Παναμώμητε, ὡς σὺς Υἱὸς πύδοκῃσε, δι' οὗ τοὺς ἅπαντας, ἐδίδαξεν ὑμνεῖν σε ἀξίως καὶ ὑπερυψοῦν σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αδεῖν κατ' ἀξίαν ἐκληρώθη, ὁ τόπος οὗτος καλεῖσθαι ἐφ' ὃν γέγονε, τοῦτο τὸ θαυμάσιον, ὃ καὶ ἐπεκράτησε, μέχρις ἡμῶν αἰδίου, εἰς μνήμην ἄχραντε τοῦ θαύματος· ὡς ἂν σὲ ὑμνῶμεν, καὶ ὑπερυψῶμεν εἰς πάντας.

Αξίον ἐστὶν ἄχρι τῆς δεῦρο, καλεῖται τρανῶς, καὶ τοῦτο τὸ Μονήδιον, καὶ εἰκὼν ἡ θεία σου, οἷς περ πρῶτον ἔψαλτο, σοῦ ὕμνου τὰ προοίμια Παρθένε Ἄχραντε, ὡς ἅπαντας ὑμνεῖν σε ἀξίως, καὶ ὑπερυψοῦν σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Απαντες οἱ σοί, ἰκέται συντρέχομεν, Ναῶ τῷ θείῳ σου, καὶ πανηγυρίζομεν, λαμπρὰν τελοῦντες ἤδη πανήγυριν, τῇ ἔτησίῳ σήμερον μνήμην τοῦ θαύματος, τοῦ σοῦ ὕμνου τῆς ἀναπληρώσεως Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

Αξίον. οὐ παύομεν λέγοντες τὸ μακαρίζειν σε, τὴν ἀειμακάριστον, ὡς ἀληθῶς τε καὶ παναμώμητον, καὶ τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ἡμῶν γηθόμενοι, ὑπ' ἀγγέλου, ταῦτα μυθήμεντες νῦν, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Αμα τὸν λαμπρὸν καὶ θεῖον Ἀρχάγγελον, Γαβριήλ σήμερον, χαίροντες δοξάζομεν, χαριστήριους ᾠδὰς προσφέροντες, δι' ἐξαισίου θαύματος, πάντας διδάξαντα, θεῖον ὕμνον, ἀγνῆς Θεομήτορος, χαίροις μύστα ἀρρήτων κραυγάζοντες.

Χαῖρε ᾧ Ναε, Πρωτάτου πανένδοξε, ἐναμβρυνόμενος, τῷ πλουτεῖν τὴν πάντιμον, εἰκόνα θείαν καὶ χαριτόθρυτον. τῆς μόνης Θεομήτορος καὶ τῆς προστάτιδος, χώρου τοῦδε, Ὅρος γὰρ ἀπόλεκτος, τοῦτο κληρὸς αὐτῇ προσκεκλήρωτε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάρ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αθροίσθητε σκιρτήσατε, φαιδρῶς πανηγυρίσατε ὁ Γαβριήλ γὰρ ὁ θεῖος, Μονάζοντι νῦν ἐπέστη, Μοναδικῶ ἐν σχήματι, ὕμνος τῆς Θεομήτορος, πρῶτος φεγγάμενος, ἐν Ὄρει τούτῳ λαχόντι, αὐτὴν προστάτην ἐξόχως. Δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους στίχ. δ'. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν Οὐρανίων ἀψίδων, ὁ Γαβριήλ κατελθὼν, ξένη μορφή ὠράθη, μοναχῶ ὑπηκόῳ, σοὺς ὕμνους ᾧ Παρθένε, ἀήθης αὐτῷ, ἄδων νῦν ὁ Ἀρχάγγελος, προοιμιάζων τὸν ὕμνον ὄνπερ ποτὲ, ὁ Κοσμᾶς σοὶ ἐμελώδησεν. Δίς.

Ο Γαβριήλ τῇ Παρθένῳ, πρὶν Εὐαγγελία, ἐξ οὐρανοῦ κομίσας, ἀνεβόα τὸ χαῖρε, νῦν δὲ τοὺς ξένους ὕμνους αὐτῆς θαυμαστῶς, Ὅρει τῷδε ἐδίδαξε· τὸ μακαρίζειν προσάδων ὡς ἀληθῶς ἐστὶν ἀξίον τὴν Πάναγνον.

Πόθῳ τὴν θείαν εἰκόνα, σοῦ προσκυνοῦμεν Ἀγνή, ἐφ' ἧς ἐψάθη πρῶτον, τὰ προοίμια ὕμνου, τοῦ σοῦ ὑπὸ Ἀγγέλου,

θθεν πιστῶς, ταύτην νῦν ἀσπαζόμεθα, καὶ Γαβριὴλ τὸν θεῖον ἄμα φαιδρῶς, ἐορτάζομεν ὡς πρόξενον.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Ἀγνή; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς τὰ σὰ τεράστια. Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν καὶ ἤδη ἐξηργάσω! σοῦ ὕμνου γὰρ προσίμια, δι' Ἀγγέλου Πάναγνε! Ἡμῖν παρέδωκας Παρθένε, καὶ ξένως ἐπὶ πλακὸς ταῦτα γραφῆναι, Σὺ ἠδύδοκῆσας προνοία σου, ἐν ὕμνοις γεραίρειν σε, τὴν Παναμώμητον.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Ἰυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος. ὠδὴ γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον καὶ Κοινωνικόν, ζήτει τῆς Κοιμήσεως.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ἡ Προστάτης τῶν Καρεῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄδειν, ἐνοικούντων ἡ βοηθός, ἡ ὑπὸ Ἀγγέλου τὸν ὕμνον δεξαμένη, ἡμῶν δὲ ἡ προστάτις καὶ ὁδηγήτρια.

Χαίροις τοῦ Πρωτάτου θεῖος Ναός, ἔχεις γὰρ ἐν θρόνῳ ἰδρυμένην αἰεὶ ἐν σοὶ, τὴν ὑπὸ Ἀγγέλου τὸν ὕμνον δεξαμένην, τὴν πρῦτανιν τοῦ Ὁρους, καὶ τὴν ὑπέριμαχον.

Χαίροις τοῦ Πρωτάτου θεῖα Μονή, ἡ τῆς Βασιλίδος τὴν εἰκόνα ὡς θησαυρὸν, ἐνδοθεν πλουτοῦσα, τὴν ἔφορον τοῦ Ἄθω τὴν Ἀγγελώνυμον.

Χαίροις ἡ τοῦ Ἄθω θεῖος φρουρός, πρόμαχος καὶ φύλαξ, καὶ ἀντίληψις κραταιά! χαῖρε τοῦ σοῦ κλήρου, ἡ πρῦτανις καὶ σκέπη Θεοχαρίτωτε.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, ἡ ὑπὸ Ἀγγέλου δεξαμένη σὺ εἰ ἀγνή, καὶ ἡμῶν προστάτις, ἐνθάδε τῶν οἰκούντων, καὶ προσκαλουμένων **Κ**όρη πανάμωμε.

Εὐκτικόν.

Δέξαι μου τὴν δέησιν Μαριάμ, καὶ τοὺς δακρυρρότους στεναγμούς μου, Μῆτερ Ἀγνή, καὶ ἐκ τῶν παγίδων ἐχθροῦ με σώσον Κόρη, ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα τίθημι Δέσποινα.

« Σεραφεῖμ τοῦ Θουηπόλου (ὁ ἱερομόναχος οὗτος Σεραφεῖμ ἔζη ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως Κόσμου 7056. Ἐπειδὴ δὲ τώρα ἔχομεν ἔτος 7306. Λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐγγράφη τὸ παρὸν ὑπόμνημα παρῆλθον ἤδη ἔτει 250 ἢν δὲ καὶ πρῶτος τοῦ ἀξίου Ὁρους ὁ ἱερός Σεραφεῖμ οὗτος).

Ὕμνος εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον.

Δέσποινα πάντων Δέσποινα, καὶ πάντων ἀνωτέρα
Καὶ πάντων ὑπερέχουσα, τῶν ἄνω Στρατευμάτων.
Ἄνασσα πάντων Ἄνασσα, Μητροπάρθενον κλέος.
Τὸ στήριγμα τῶν εὐσεβῶν, τὸ φῶς τῆς οἰκουμένης.
Ἡ προστασία τῶν πιστῶν, ἡ Γέφυρα τοῦ Κόσμου.
Τῶν Ἀποστόλων ἡ χαρὰ, καὶ τῶν Ἀγγέλων δόξα.
Τῶν Προφητῶν ἡ καλλονή, καὶ τῶν δικαίων πάντων.
Ὅσιον τὸ ἀγλαΐσμα, Ἁγίων ἡ ἐλπίδα.
Ὁ Πύργος ὁ χρυσόπλοκος, ἡ πόλις ἡ Ἁγία.
Θρόνε ἡλιοστάλακτε, καθέδρα Βασιλείας.
Ἄσπιλε παναμώμητε, Ἄφθορε Παναγία.
Ἀπηλπισμένων ἡ ἐλπίς, καὶ θάλασσα πλεόντων.
Ἀδικουμένων βοηθός, καὶ τῶν ὁσίων πάντων.
Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν σε, καὶ πάντες προσκονοῦμεν
Ἐκτεινον χεῖραν κρατεάν, καὶ φύλαξον τὸν κόσμον.
Τοὺς Ἱερεῖς εὐλόγησον, τοὺς σὲ ἱεουργοῦντας.
Τοὺς Μοναχοὺς ἐλέησον, τοὺς σὲ ὕμνολογοῦντας.
Τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, τοὺς σὲ παρακαλοῦντας.

Τοὺς ἀσθενεῖς θεράπευσον, ἐν ὄρα τοῦ θανάτου.
 Τοὺς Βασιλεῖς εἰρήνευσον, τοὺς ἐν τῷ παλατίῳ.
 Τοῖνον ἡμᾶς ἀξίωσον, ἰδεῖν τὴν Βασιλείαν.
 Τὴν Βασιλείαν Οὐρανῶν, καὶ θύραν Παραδείσου.
 Ἄσωμεν πάντες, ἄσωμεν, ὕμνον τὴν Θεοτόκον.
 Βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, Στάμμον τὴν Παναγίαν.
 Τὸν γλυκερὸν Παράδεισον, τὴν ἄσπιλον Παρθένον.
 Ἰπὸ Δαβὶδ καὶ Ἰεσαί, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης.
 Ἐφάνη νέος Οὐρανός, καὶ νέα Βασιλεία.
 Καὶ τριφεγγῆς Ἀνατολή, καὶ θύρα Παραδείσου.
 Τὴν γέννησίν σου προσκυνῶ, τὸν Τόκον σου δοξάζω.
 Καὶ σὲ ἁγία Δέσποινα, ὕμνῶ καὶ προσκυνῶ σε.
 Ψάλλε Δαβὶδ, ψάλλε Μωσῆ, ψάλλατε ὡς προσῆται.
 Ψάλλε καὶ σὺ Ἰακὰβε, καὶ ἀδελφεὶ Κυρίου.
 Ψάλλε καὶ σὺ Παράδεισε, μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων.
 Ὅτι ἐφάνη σήμερον, ἡ σοῦ Ἁγιοτέρα.
 Καὶ πλατυτέρα Οὐρανῶν, ὑπερκαθαροτέρα.
 Ὅταν καθῆσῃ ὁ Κριτὴς κρινεῖ τὴν οἰκουμένην
 Τότε ἡμᾶς βοήθησον Δέσπινα Θεστόκε.

ΤΕΛΟΣ

Καὶ τῷ Θεῷ Δόξα.

1313

